

Szent Bertalan hajnala

Hajnal volt, nagy cseppekben esni kezdett.
 Félálomban, mint akit vezetnek, kiléptél
 a teraszra, hogy behozd a törölközőt.
 Én képtelen lettem volna rá. De a szememet
 azért kinyitottam, és úgy gyönyörködtem
 benned, mintha képet lopnék egy múzeum faláról.
 Hisz minden kép lopás. Így a tiéd sem
 lehet az enyém. Vagy kié volna a foltos felhő,
 amit a hegy fölé most szürke vízfestékkel
 fest a nyár? Kié az elérhetetlen cseresznyefa
 ébredése, és kié a fehér, a sárga, amit a késsel

hozzákevert a nehéz sötéthez? Ezt láttam
 mögötted, miközben a törölközőt lekaptad,
 és bent a köre dobtad. De hát a szavakkal
 művelt festészet nem éri el az érzékeket,
 mindegy, melyik percet választom. Itt lent nincs
 kezdete semminek, az ismétlődés talán csak
 az agy működése, az égne pedig nincs története.
 Szerencsére visszafeküdtél, és a következő
 pillanat már a hit történetéhez tartozott.
 Képzeld el, hogy Szent Bertalan éjszakáján
 valaki egy szalmakazalba rejtőzött. Nem volt

sem erős hite, sem véleménye, nem érdekelte
 Isten kegyelme, a lélek üdve, és az sem,
 a vásártéren miért gyújtanak fáklyákat az igazak,
 miért táncolnak, őrvöngenek, ki ég a máglyán.
 Tehát ő volt a legveszélyesebb. És amikor
 véget ért az öldöklés, hajnalban kimászott
 a szalmakazalból. Az ő orra nem a vér és a füst
 szagával volt tele, hanem ízes szalmaillattal.
 Ez lett az ő hite. Így hiszek én is. Tudom persze,
 hogy a test a legkitartóbb vadász, a zsákmánnyal
 kielégíthetetlen vágyait álcázza. De én egy istent

*csak nemlétében tudok közel engedni, így engem
főleg a test architektúrája ragad magával.
A csontok szerkezete, falai, a hajlások, a megnyíló
tetők és túl minden építészetén, a bőr fátyla,
a hátadon a százezer szeplő. Egyszóval az
elérhetőben az érinthetetlen érintése. Az a pár
tized foknyi hő, mi, előleg a tiszta nem tudásra,
téged ad át, és a hangod mélye, sötétje, mely
a gyerekkor félhomályából lép elő ismerősen,
megválaszolhatatlanul, miközben a tudat egy
külső pályán vesztegel. És az eső közben el is állt.*

Tépett szemek

*Az élet egy távoli ház. Fényes
ablaka tűszúrás az éjszakában.
Vagy görbécske út, mely sötét
kertek után nagy, üres réten át vezet,
és véget ér, mielőtt?
Az élet talán egy visszatérő kép
végleges elfelejtése. Hallom
a szélfúvást, de hogyan
mondhatnék róla bármit is?*

*Hol van a gyerek, aki eggyé vált
a sötéttel, beszélte a végtelen
órák nyelvét, és két marokba
zárva a szomorúságot, olvasta
az írást a falon? Hol van, aki a sűrű
pontok kavargásából egyszer
fölriadt, mert valaki rámutatott:
ő az, aki a gyémántot ellopta,
aki megölte a hozzá hasonlót.*

*Micsoda mély amnézia ez!
Mire emlékszem mégis?
Egy birsalma lepottyant az ágról,
megült a nedves fűben, és fekete
bodzaszemeket tépett egy rigó csőre –*